

ECOUL HANGULUI

ANUL VI, NR. 20

Director: LILIANA PÎNTEA

Mamei mele

Mămica mea frumoasă, m-am tot gândit să-ți fac
Un cântec pentru tine, știu că-ți va fi pe plac:

Mămica mea cu chip frumos de zână,

Mămica mea - un înger radios,

Mămica mea cu mâini alintătoare,

Cu vorba dulce și cu glas frumos,

Îți scriu aceste rânduri azi, căci meriți înmiit

Să-ți spun în fiecare zi cât sunt de fericit,

Că ești a mea mămică, că sunt eu fiul tău

Cu câtă dragoste mă-nvăluie, că ești sufletul
meu!

Muncești că o albină, mă îngrijești cu drag

Înveți și alți copii, dar...zâmbitoare-prag

Mă-ntâmpini cu căldură, cu glasul tău duios.

Eu vin cu note bune! (Să nu fiu mai prejos!)

Că ești cea mai frumoasă, o vede-ntreagă lume!

Că ești și cea mai bună, cin'te cunoaște-o
spune!

Că ochii tăi căprui lucesc că două stele,

Că mâinile-ți gingașe-mpletesc visele mele.

Cu voce dulce știi să mângâie sufletul

Cu multă pasiune știi să cânti cântecul,

Cântec de iubire, de dragoste de viață,

Ce-l spui așa frumos cu vocea-ți de dulceată!

Mămica mea, eu te iubesc și vreau să-ți fie bine!

Ani mulți cu sănătate, alături de mine!

Ignat Tudor Valentin, clasa a VII-a,

Gheorgheni

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
2015

Anul VI, numărul 20

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517

I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

"OMULE ! Iubește-Mă așa cum ești tu! În orice moment și în orice situație te-ai afla, în credincioșie sau trădare, în râvnă sau uscăciune, tu iubește-Mă așa cum ești. Eu vreau să mă poți iubi din puțina și săraca ta inima. Dacă aștepti până când ai să fii desăvârșit, ca să Mă poți iubi, atunci n-ai să Mă iubești niciodată. "

"Încă puțin și călătoria mea va lua sfârșit. Ține-mă pe cărarea abruptă către Tine încă puțin, o, Biruitorule al morții; fiindcă cu cât mai sus urc către Tine, cu atât mai mulți oameni încearcă să mă tragă în jos, în prăpastia lor. Cu cât mai adâncă se face prăpastia lor, cu atât mai mare este nădejdea lor de a Te înfrânge. De fapt, cu cât mai adâncă se face prăpastia, cu atât mai îndepărtat ești Tu de prăpastie.

Cât de ignoranți sunt slujitorii pomului cunoașterii! Ei nu-și măsoară tăria lor în Tine, ci în mulțimea lor. Ei nu concep o lege a dreptății în numele Tău, ci prin prisma intereselor lor. Orice fel de cale alege majoritatea lor, aceasta va fi calea adevărului și a dreptății. Pomul cunoașterii a devenit pomul crimei, prostiei și al întunericii înghețat.

Cu adevărat, oamenii inteligenți și bine informați ai acestei lumi știu totul, în afara faptului că sunt slujitori ai satanei. Când ultima zi va apune, satana se va bucura de numărul oamenilor adunați în recolta sa. Toate boabele de neghină! Dar în prostia sa, chiar satana socoate cantitatea mai degrabă decât calitatea. Una din grăunțele Tale de grâu va fi mai prețioasă decât întreaga recoltă a satanei. Fiindcă Tu, o, Biruitorule al morții, Te bizui doar pe plinătatea pâinii vieții și nu pe cantitate.

În deșert le spun celor fără de Dumnezeu „Îndreptați-vă spre Pomul Vieții și veți cunoaște mai mult decât v-ați putea dori vreodată să cunoașteți. Din pomul cunoașterii satana vă lucrează o scară pe care voi să puteți coborâ în lumea de jos.

Cei fără de Dumnezeu mă batjocoresc spunându-mi: „Prin Pomul Vieții tu vrei să ne convertești la Dumnezeul tău, pe Care noi nu-L vedem”.

Cu adevărat, voi nu-L veți vedea niciodată. Lumina care orbește chiar și ochii serafimilor vă va arde pupilele ochilor pentru totdeauna.

Dintre toți cei care viețuiesc în putreziciunea pământului, cei ce cred în Dumnezeu sunt cei mai rari. O, lacule și munte, ajutați-mă să mă bucur că și eu călătoresc împreună cu acești prea puțini, prea neînvățați și prea disprețuiți credincioși.

Încă puțin, fraților, și călătoria noastră va lua sfârșit. Sprijinește-ne încă puțin, o, Biruitorule al morții.”

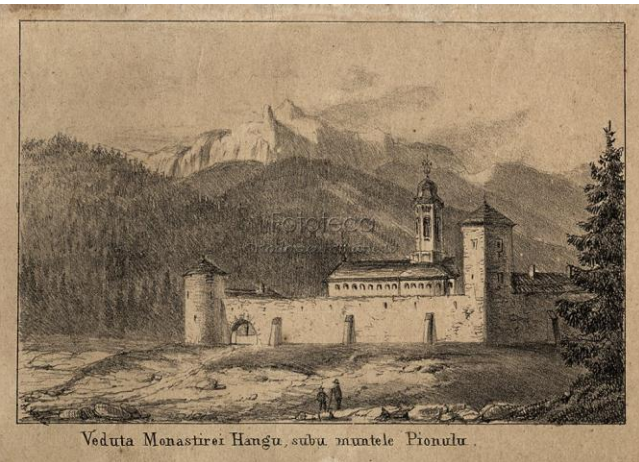
Sf. Ierarh Nicolae Velimirovici

PRIMII STĂPÂNITORI AI HANGULUI

Precizăm că prin Hangu nu înțelegem satul sau comuna actuală Hangu, ci vechiul Hangu, un teritoriu de 46.530 hectare, teritoriu ce se va numi Moșia sau Domeniul Hangului și care se întindea de la Izvorul Alb până la Pârâul Stejaru, în comuna Farcașa, din culmea muntelui Ceahlăului până la hotarele cu Pipirigul și Bălțătești, de la Muntele Altan și Vârful Netedu la Pârâul Largu, cuprinzând între hotarele sale tot teritoriul dintre Valea Bistriței, între Stejaru și Gura Largului, până la culmile muntelui Grințieș, Bușmeiul Mare și Vârful Toaca în Stejaru. Tot acest teritoriu va forma Moșia sau

Domeniul Hangului.

Din secolul XIV, când s-a format statul românesc Moldova, și până la sfârșitul veacului al XVI-lea, teritoriul cu numele de Hangu, ca și întreg teritoriul statului, era proprietatea domnitorului, adică a statului. Și în cuprinsul acestei perioade de timp au existat situații când părți din teritoriul Hangului au fost dăruite spre folosul unor mănăstiri sau schituri. Există documente care atestă preocuparea domnitorilor de a înzestra lăcașurile de cult din ținutul Neamțului cu “poiene” sau “poienițe” sub Ceahlău. Primul, în ordine cronologică, este un act de la Ștefan cel Mare și Sfânt (1457-1504), emis în Suceava, la 13 februarie 1458,

Veduta Monastirii Hangu, subu muntele Pionulu.

prin care întărea Mănăstirii de la Neamț, satul Băloșești și **Mănăstirea de la Hangu** pe vechiul hotar. Nu lipsită de interes este precizarea din document „pe vechiul hotar”, folosită de două ori, precizare ce ne indică faptul că voievodul nu îngăduia rășluirea altor suprafețe de teren din domeniul domnesc decât cele indicate în document. Totodată documentul sugerează că acea mănăstire exista înainte de a veni Ștefan la domnia Moldovei și că, un alt domnitor, predecesor lui Ștefan, a înzestrat-o cu pământ și i-a stabilit și hotarele. Nu există, sau nu sunt cunoscute încă, documente emise la vremea respectivă care să menționeze când și de către cine s-a făcut, prima dată, această hotărnicire pentru terenurile donate Mănăstirii de la Hangu. Deci, documentul din 13 februarie 1458, este primul care amintește de **Mănăstirea de la Hangu**, fiind și primul document care consemnează existența toponimului **Hangu**, ca și faptul că mănăstirea a fost înzestrată cu o anumită suprafață de teren din pământul domnesc de la Hangu. Acest document se găsește publicat în colecția de documente istorice intitulată Documenta Romaniae Historicae, A, Moldova, II, 1980, p. 99.

În anul 1462, Ștefan cel Mare donează alte teritorii din Hangu („și poiana de sub Ceahlău”, pentru „mănăstirea noastră de la Piatra lui Crăciun”), document aflat în Documenta Romaniae Historicae, II, 1976, Moldova, nr.142, p. 204-205.

Documente ulterioare dovedesc că și în perioada anterioară domniei lui Ștefan au fost făcute daniile către mănăstiri. Un astfel de document, datat la 30 iulie 1604, este din vremea domnitorului Ieremia Movilă (1595-1608). Acesta scrie slugii sale credincioase, Apostolache, fost comis, să dea zi la domnie, în pricină de judecată între călugării de la **Mănăstirea de la Hangu** și cei de la Bistrița, pentru o poiană sub Ceahlău, pe care, călugării de la Mănăstirea Bistrița spun că o stăpânesc cu privilegiile de la domnitorul Alexandru cel Bun (1400-1431). (1601-1605, nr.,248,p.174.).

Unele denumiri în toponimia locală ca: Turnul lui Budu, Piciorul Baicului, Dealul Giurca, Dealul Harman, Dealul Cozmului, atestă stăpânirea în aceste locuri a unor boieri menționați în documente de la Alexandru cel Bun și de la urmașii săi, boieri care, în documentele respective sunt numiți: pan Budu, Pan Baicu, pan Cozmița, Pan Harman (Documente privind Istoria României, Moldova, V, nr. 34,48,160, Constituie aceasta încă o dovadă că, pentru slujbe credincioase aduse domnului și țării, acești boieri au fost dăruți cu moșii în regiunea Hangului.

Proprietatea domnească asupra teritoriului Hangelui se menține dominantă și-n secolul al XVI-lea, deși, spre sfârșitul secolului, alte suprafețe de teren din domeniul domnesc sunt dăruite mănăstirilor din zonă sau dinafara Hangelui, în vremea domniei lui Petru Șchiopul și în timpul domnitorilor din familia Movileștilor.

Mănăstirile impun interdicții în ceea ce privește tăiatul copacilor, vânatoarea și pescuitul, fără aprobarea prealabilă a călugărilor. În vremea aceea, astfel de proprietăți, în care existau astfel de interdicții se numeau **braniști**. De exemplu, este cunoscută **braniștea** Mănăstirii Bistrița, care se întindea, în vremea lui Petru Șchiopul, de la Pângărați, până la Pârâul Giurca, cuprinzând și două poieni sub Ceahlău (*D.I.R.*, Moldova, III, (1571-1590), nr. 93, p. 74- 75.).

Alături de Mănăstirile Neamț , Bistrița și Hangu, apar și alți proprietari, chiar dinafara Hangelui.

Astfel, în timpul domniei lui Ieremia Movilă , fratele domnului, Gheorghe Movilă, mitropolit la Iași, donează Mănăstirii Sucevița, o poiană sub Ceahlău care aparținea Mănăstirii Bistrița. Aceasta din urmă, intervine la judecata domniei. (*D.I.R.*, Moldova, III, nr. 100, p. 62.) pentru a i se restitui drepturile asupra acelei poienițe. La 12 februarie 1612, domnitorul Ștefan Tomșa, poruncește călugărilor de la Sucevița să lase fânul cosit din Poiana de sub Ceahlău, căci el aparține

călugărilor de la Bistrița , poiană ce fusese luată de Gheorghe Mitropolit și dată Suceviței.

Mitropolitul Gheorghe Movilă , construiește în Hangu Schitul Poienile (Balan, Ioanichie - *Vetre de sihăstrie românească*, p.124; *D.I.R.*, Moldova, III, nr.44, p. 27-28.) pentru care fratele său, domnitorul Ieremia Movilă, donează, la 1 ianuarie 1599, un teritoriu vast din Hangu, având între hotarele sale Muntele Netedu, de aici , peste Bistrița, la piciorul Secului, până la Piscul Panaghia și la Piciorul Șchiopului, de aici la Bradu (Bicazul Ardeal), apoi din nou la Bistrița, până la Gura Potociului.(Cihodaru. C., *Satele din regiunea Hangu- Bicaz*, în *Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza“, Iași*, serie nouă, secțiunea a II-a, a. Istorie. Tom.XII, 1966, p.14)

Tot din această perioadă primesc teritorii în Hangu și mănăstirile Hangu și Bisericiani.(... și au arătat călugării de la Sfântul Schit Bisericiani, zăpăsiți de dănie și de miluire de la părintele domniei mele și zăpăsiți de întărire de la unchiul domniei mele, pe această poiană de sub Ceahlău, unde este sfânta biserică întemeiată de unchiul domniei mele, arhiepiscopul Gheorghe, care acea poiană a fost dreaptă domnească (sublinierea noastră) și părintele domniei mele a dat-o mai înainte și a miluit cu acea poiană Sfânta Mănăstire Bisericiani, ca să-i facă pomenire din an în an, cât va sta Sfânta Mănăstire.).

Se cunosc și cazuri când călugării încalcă proprietatea unor locuitori din Hangu, determinându-i pe aceștia să facă apel la judecata domnului.(*Catalogul Documentelor Moldovenești*,I, 1387-1620,Buc., 1957,nr. 1423, p, 327.) Astfel, voievodul Constantin Movilă, poruncește, la 20 iulie 1609, Mănăstirii Bistrița, să lase în pace curătura din Hangu a lui Ion din Bălțătești.

Apăreau neînțelegeri între mănăstiri pentru stăpânirea unor pământuri. Mănăstirile Bistrița, Bisericiani și Schitul de sub Ceahlău (Poienile, n.n.), revendicau, fie teritorii, fie respectarea regimului de braniște, adică interdicții în ceea ce privește tăiatul copacilor, vânatoarea și pescuitul, fără aprobarea prealabilă a călugărilor. În vremea aceea, astfel de proprietăți, în care existau astfel de interdicții se numeau **braniști**. O expresie a acestor neînțelegeri o constituie deseori intervenții pe lângă domnitori, pentru a face să li se respecte drepturile.

În 1622, fac plângere la domnitorul Ștefan Tomșa, călugării de la Bistrița, împotriva oamenilor mănăstirii Bisericiani, care au sărit asupra lor, le-au luat peștele și i-au bătut. Domnitorul, pe lângă faptul că întărește din nou dreptul de proprietate al Mănăstirii Bistrița, poruncește călugărilor de la Bisericiani să nu mai tulbure pe oamenii Mănăstirii Bistrița "de la Gura zisă Giurcoaia până la Doamna, deoarece le este hotar această vale". (*D.I.R.*, Veac XVII, a. Moldova, V (1621-1625), 1957, nr. 124, p. 327). Și oamenii Schitului Poienile îi opreau pe cei de la Bistrița să pescuiască, întrucât voievodul atenționa, cu severitate, să nu-i mai tulbure sau să-i oprească: "... iar voi oameni de la Hangu, să nu-i turburați sau să-i opriți înaintea acestei cărți a mele." (*Ibidem*, p. 89.)

Și voievodul Gașpar Graziani, intervine într-o pricină ridicată de mănăstirea Bisericiani, întărind acesteea dreptul de stăpânire asupra poienilor Cînu, Bicazul și Biserica, asupra cărora ridicau pretenții de stăpânire și Mănăstirea de sub Ceahlău. (*D.I.R.*, IV, nr. 428, p.339)

Mănăstirile își apărau cu strășnicie proprietățile având grijă ca nimeni să nu se așeze pe pământurile lor și să le diminueze ceva din drepturile lor. Când se producea o încălcare a dreptului de proprietate, interveneau cu promptitudine la domnie pentru a li se recunoașe și întări încă o dată acest drept sau pentru repararea pagubei suferite, indiferent dacă erau călugări sau alte persoane. Astfel, voievodul Gașpar, la 18 august 1619, trimitea poruncă ureadnicului din Piatra, să strice și să ardă casele făcute de călugărul Simion și de alți oameni de la Hangu, în niște poiene aparținând Mănăstirii Bistrița adăugând imperativ: "și pe ei să-i gonești de acolo." (*Ibidem*, nr. 502). Somația respectivă o reînnoiește domnitorul Ștefan Tomșa, la 1 mai 1622, cerând să le ia și dijma cuvenită (" a dzecea, după obiceiul"), (*D.I.R.*, V, nr. 177, p.129.) din "pâine".

Alte schituri și mănăstiri care au stăpânit teritoriile în Hangu au fost: Schitul Hangului numit și Schitul sau Mănăstirea Pionul, Mănăstirea Hangu-Buhalnița, Schitul Durău.

Concluzionând, se poate spune că primii proprietari în Hangu, după domnitorul țării, au fost, în urma unor danii făcute de unii domnitori, mănăstirile și schiturile menționate în text.

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

E din nou primăvară. Dintre norii de cenușă, apar timide, câteva raze de soare, alungând frigul și topind zăpada. La marginea pădurii, printre frunzele uscate au apărut câțiva ghiocei. Sunt mici, plâpânzi, dar veseli că au reușit să iasă la lumină. E primul semn că iarna va trebui să își adune petecele de zăpadă, să cheme gerul și crivățul, să îi înhame la caleașca din steluțe argintii și să plece. Și atunci, copacii se vor îmbrăca din nou în haine verzi și vor ninge cu petale, viorelele și toporașii vor înflori în grabă, printre firele fragede de iarbă. Păsările se vor întoarce la cuiburile pe care le-au părăsit cu multă tristețe astă toamnă. Pe înaltul senin al cerului, soarele va străluci cât e ziua de lungă. Nici norii nu vor mai avea curajul să-l înfrunte din nou. Vântul va adia ușor, purtând cu el petale de flori albe și parfum de zambile. Primăvara va lăsa fluturii să zboare, va aduce greierii să cânte și va îmbrăca întreg pământul în haine de sărbătoare.

Radu Cristian, clasa a IV-a, înv. Nacu Elena

CONFESIUNEA UNUI BUHĂLNICEAN ÎNSTRĂINAT

MOTTO: "Oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea!" (Lucian Blaga)

Sunt doar un val din marea vieții/ Mai furtunos, mai liniștit.../ Pe scurtul drum al tinereții/ Mă aflu-acum neobosit. Sunt doar o pasăre ce zboară/ Mereu doar către infinit,/ Cu alba-mi aripă ușoară,/ Plutesc mereu neobosit. Sunt doar un val din marea vieții/ Mai furtunos, mai liniștit. /Sunt doar un fluture albastru/ Ce zbor mereu spre cerul însoțit.

Sunt doar un OM, mai mult nimic/ În lumea trecătoare./ Pe scurta visului cărare/ Aș vrea să am mereu doar soare.

Sunt prof. **PETRONELA (APOPEI) IGNAT** și originile, dar și amintirile cele mai frumoase, aparțin satului Buhalnița, din comuna Hangu. Am venit pe lume într-o frumoasă dimineață de vară (26 iunie) și, vorba cântecului „*Eu m-am născut dimineața/ Tot pe drum să-mi petrec viața*” și...așa a și fost.

După o copilărie minunată și pe care aș dori-o tuturor copiilor, petrecută alături de familia mea iubitoare și harnică, valul vieții m-a purtat într-un oraș mare, Bacău, pentru a urma un vis, acela de a deveni stewardesă. Dar cum „Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”, nu mi-am atins visul și am devenit profesoară, mai întâi suplinitoare la Buhalnița, revenind în 1994 la școala care m-a format pe mine ca om și care mi-a desăvârșit o parte a carierei mele, având ca modele pe foștii mei profesori pe care, cu mândrie îi menționez: prof.GHEORGHE CIUCANU, prof. ANA CIUCANU, prof. ANA AANEI, înv. ANA AMARINEI, BACIU VIORICA, prof. SEBASTIAN ALBU. Și, iată-mă întoarsă în sat, în *BUHALNIȚA - sat al copilăriei mele/ Măncântă și astăzi cu altele și totuși neschimbatele stele...*, pentru a oferi o parte din sufletul meu și din ceea ce am învățat, școlărilor lui. Dar drumul meu era să fie „pe drumuri” și, iată-mă absolventă a Facultății de Litere, poposind într-un oraș străin GHEORGHENI, județul HARGHITA. După absolvire am ajuns la un liceu cu predare în limba maghiară și tot la secția maghiară predau limba română și astăzi. Aici ...loc nou, oameni noi, oameni buni, oameni răi, oameni invidioși, dar și câțiva prieteni adevărați... Am avut multe piedici încercând să mă înalț, să zbor, dar aripile mele au reușit să împrăștie lumină și bucurie, dorind să-i fac mândri pe cei care au crezut în mine, foștii mei profesori, dar mai ales pe părinții mei minunați, Nuța și Constantin Apopei, de la casa cărora am plecat cu „cei șapte ani” și care m-au învățat să iau din viață binele și frumosul, cu o poftă

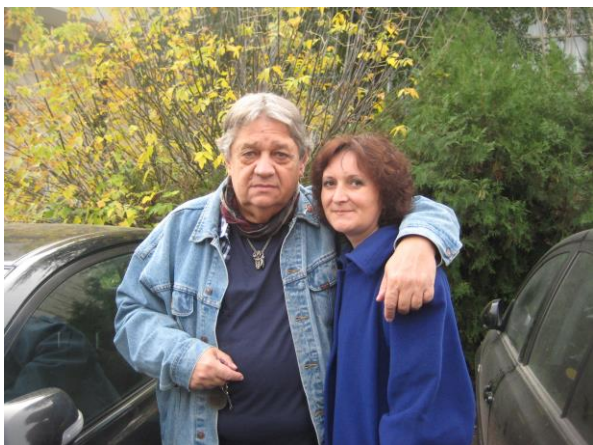

Confesiuni

Confesiuni

Confesiuni

nestăvilită. Am luat binele dar nu l-am păstrat pentru mine, l-am dăruit oamenilor, cu toată dragostea. Am fost și am rămas o veșnic îndrăgostita de cântec, de frumos și de profesia pe care am făcut -o și o fac din dragoste, cu dragoste, pentru dragoste de viață și de copii. Și fiindcă îmi place frumosul, scriu poezii, cânt, dansez, dar cel mai mult încerc să îi fac pe elevii mei să iubească dulcea noastră limbă românească. *Când îți pui în slujba binelui sufletul, sigur o să reușești* – asta a fost într-un fel sau altul deviza mea. Am căutat elevi talentați, participând la concursuri și olimpiade, cu alții am făcut piese de teatru, dar cel mai frumos a fost la Festivalul Național de Muzică Folk - "Toamna Baladelor"

desfășurat la București în 2012, când eleva din clasa a XI-a, KOVACS BEATA a obținut locul al doilea cu melodia "Nebun de alb" pe versurile regretatului poet Adrian Păunescu. Bucuria a fost imensă când am fost felicitate de Manuella Popescu - realizatoare de emisiuni Radio RRA, interpretul Mircea Vintilă și de către alte personalități din juriu. Și pentru că Dumnezeu mi-a dăruit mult talent, mi-a fost remarcată vocea și prezența scenică, ajungând prezentatoare de știri și, mai apoi realizatoare și prezentatoare a emisiunii, "CU OAMENI, DESPRE OAMENI," singura emisiune în limba română din bazinul

Gheorgheni. Sigur că și aici am întâlnit piedici, dar cu încăpățânarea omului care știe că poate dar și cu mult ajutor de Sus, am reușit să aduc bunadispoziție sau diferite informații necesare locuitorilor orașului. Inima din mine a crescut, aflând că emisiunea nu era urmărită doar de români, ci și de maghiari, care reprezintă majoritatea populației din acest oraș. În anul 2005 am fost invitată la emisiunea postului ACASA TV "De trei ori femeie", realizată de Mihaela Tatu, care m-a prezentat în cel mai frumos mod posibil "singurul jurnalist roman din Gheorgheni". A fost un succes, dar și o mână întinsă de Dumnezeu elevei eminente și încăpățânate din Buhalnița, adică mie. De la televiziune și până la Asociația Culturală "Maris și Alutus", nu a fost decât un pas. Împreună cu alți oameni minunați am reușit să facem câteva lucruri menite să aducă tradițiile, cântecul și jocul românesc în mijlocul oamenilor din Gheorgheni. Pe scena Casei de cultură nu a mai urcat niciun solist român din anii 1990.

Cu o muncă sisifică am reușit împreună să realizăm primul spectacol organizat în cinstea Zilei Naționale a României, spectacol ce a adunat o sală arhiplină cu oameni dornici de cultură și frumos. Am fost organizator, scenarist și prezentator pe scenă. Am deschis spectacolul cu o poezie scrisă de mine: "Demulf",

Sf. Andrei a coborât/ Pe un meleag străin,/ Iar neamul ce-a găsit/ El l-a facut creștin,./ Iar mai apoi creștinii/ S-au prins în hora mare/ O hora ce-a cuprins a' patriei hotare/ Pe la 1 Decembrie se întâmplară toate/ Și ne-adunarăm astăzi / Noi, frate lângă frate/ Ca într-un glas să zicem/ Și ieri și azi și mâine/ Din sufletul întreg: "Desteapte-te, române!". Cel mai fericit moment a fost

acela când elevii de la Buhalnița (oamenii mei) îndrumați de directorul GHEORGHE. CIUCANU, au urcat pe scenă, prezentând publicului spectator frumoasele noastre tradiții și obiceiuri moldovenești:

Confesiuni

Confesiuni

Confesiuni

Capra, Ursu, Jianul. Emoția a fost imensă și bucuria pe măsura asteptărilor. Spectatorii au trăit și s-

au bucurat românește la acest eveniment unde copiii din Buhalnița au deschis spectacolul. Eu am avut însă și o mică tristețe pentru faptul că nu am prezentat pe scenă îmbrăcată în frumosul nostru costum popular, ci am împrumutat unul, tot românesc dar, de aici, de la Voșlobeni. Ideea spectacolului de tradiții românești o avusesem tot eu și cu nostalgia și mândria moldoveanului înstrăinat am vrut să arăt românilor dar și maghiarilor care locuiesc în Gheorgheni cât de frumoase sunt obiceiurile pe la noi de sărbătorile de iarna. Acest spectacol a precedat alte evenimente culturale în care elevi români și maghiari au urcat pe scenă încântând spectatorii și demonstrând faptul că arta înfrățeste oamenii și îi face fericiți. Pe scena elevii talentați au fost alături de artiști consacrați: cantautori - *Emerich Imre, Magda Pușkaș*, maeștrii cântecului popular -

Veta Biriș, Nicolae Furdui Iancu cu formația *Crai Nou* dar și actorii - *Magda Catone și Claudiu Bleonț*. Pe 24 Ianuarie s-a încins o frumoasă "Horă a unirii", făcută de către elevii Liceului Teoretic,, Sf. Nicolae,, alături de marele interpret *Nicolae Furdui Iancu*. Doamne, mulțumescu-ți că m-ai făcut să trăiesc aceste bucurii și că sufletul meu a primit atâta frumusețe și căldură într-un loc pe care, inițial, l-a crezut străin și ostil!

Dragii mei, după cum știți "*Omule sfintește locul*" și, cu mâna pe inimă vă spun că sunt tare mândră de originile mele și că mi-a dat Dumnezeu ajutorul și șansa de a cunoaște oameni minunați și de a face lucruri frumoase. Ce poate fi mai frumos decât să împrăști iubire în jurul tău căci iubirea este un dar oferit muritorilor de către zei. Să purtăm și să dăruim iubire din sufletele noastre. Și pentru că tot ne aflăm la începutul primăverii aș vrea să trimit fiecărui cititor un măștișor pe care să scrie "SĂ FIȚI IUBIȚI!". La mulți ani, doamnelor, femeilor minunate ale acestei lumi, la mulți ani, mamelor!

La mulți ani, scumpa și neprețuita mea mamă, mulțumesc că m-ai adus pe lume și am ajuns aici!

*Dac-aș putea să-ți dau o parte-a vieții mele,
Tot n-aș plăti vreodată, cât bine mi-ai făcut
Și azi de ziua ta, mămico dragă,
Vreau să te strâng în brațe și mâna să-ți sărut.
Da, mâna ta muncită, ce m-a vegheat întruna
Copil fiind sau chiar acum, când am copil, la rândul*

meu

*Nici n-aș găsi cuvinte să pot să-ți mulțumesc
Asta o știu doar noi și Bunul Dumnezeu.
Mă rog mereu ca Dumnezeu Preabunul
Să mi te țin-aproape atât cât voi trăi.
Din suflet, sănătate și la mulți ani, mămico!
Inima mea și flori voiesc a-ți oferi!*

Sigur că toate aceste lucruri n-ar fi putut fi realizate fără ajutor din partea lui Dumnezeu, fără sănătate, dar mai ales fără sprijinul și ajutorul familiei care, poate, de multe ori a trebuit să fie oarecum neglijată în favoarea altor lucruri. Dar, cum nu s-a plâns nimeni, am mers mai departe cu pasiune, cu dăruire și cu multă dragoste de frumos, oameni și viață. Bunul Dumnezeu mi-a dăruit în nemărginita sa bunătate și un băiat, Tudor-Valentin care are 13 ani, un copil excepțional care a moștenit de la

părinți și bunici tot ce a fost mai bun. Este un mic artist carismatic, cu voce admirată de artiștii mai-sus

menționați, cu un talent actoricesc înăscut, un elev cu rezultate remarcabile la școală, fotbalist dar și un viitor poet. Una dintre poeziile create de el a fost premiată la un concurs național.. TUDOR înseamnă "Dar de la Dumnezeu", iar eu îl strig uneori "TU, DOR". A fost încă de mic foarte vesel, râdea întruna, plângea doar cu un motiv anume și a fost strălucitor încă de la naștere. Acum este elev în clasa a VII-a, Liceul Teoretic "Sfântul Nicolae", Gheorgheni și îi place să scrie poezii.

PRIMĂVARA

*Cerul albastru râde, strălucitorul soare
Împrăștie în lume doar raze lucitoare
Și mieii pe câmpie se joacă ne-ncetat...
E primavar-afară! Natura a-nviat!
Prin aer mii de găze și păsări călătoare,
Ce au venit din alte țări cu soare,
Iar ghiocicii albi ce-anunță primăvara,
Ne încălzesc viața, ne-ncânta toată țara!*

Tudor a obținut cu această poezie locul 3 la Ediția a 2-a a concursului "Primavara Oglindită În Ochii Copiilor" de la Arad, în 2011.

Dintre toate realizările unui părinte, cele mai importante sunt copiii. Și dacă ai primit această binecuvântare, ești cel mai fericit om din lume! Și, ești egoist dacă nu dai din fericirea ta și altora! Din acest motiv am vrut să dăruiesc și eu semenilor un strop de bucurie în suflete. Așa că i-am dedicat și fiului meu câteva versuri, numindu-le, "Mândrie de mamă" :

*Și mândru pășește pe-alei ruginite
Cu mama de mână, alene mergând.
Doi oameni frumoși (copilu-i bălai)
Se-aseamănă mult la chip și la gând.
- Vezi, mamă, se poate să fiu ca și tine
Puternic, deștept, ambițios și atent
Se-ntâmplă și să-mi mai zboare din gânduri,
Dar știi și să fiu și cuminte, prudent
Știu că tu ești asemenea mie...
Cu voce frumoasă, cu glas de poet.
Ce mândră e mama, ce mândru-i copilul!
Sub pașii lor toamna respiră încet.
O muzică lină-i apropie mult
Și cântă, au glasuri frumoase-amândoi
Și nimeni, ca ei, nu poate s-observe
Cum toamna coboară încet peste noi.
- Sunt mândră de tine, copile!
Mă rog să rămâi așa bun tot mereu
Și-n viață ușor să-ți călăuzească pașii
Și Maica Preacurată și Bunul Dumnezeu!*

Din iubire și dăruire se naște totul. Am încercat de-a lungul timpului să descopăr frumusețea vieții, să șlefuiesc pietre pentru a le transforma în diamante. A lucra cu oamenii și pentru aceștia e minunat. Așa că m-am imaginat sculptor și...iată ce-a ieșit:

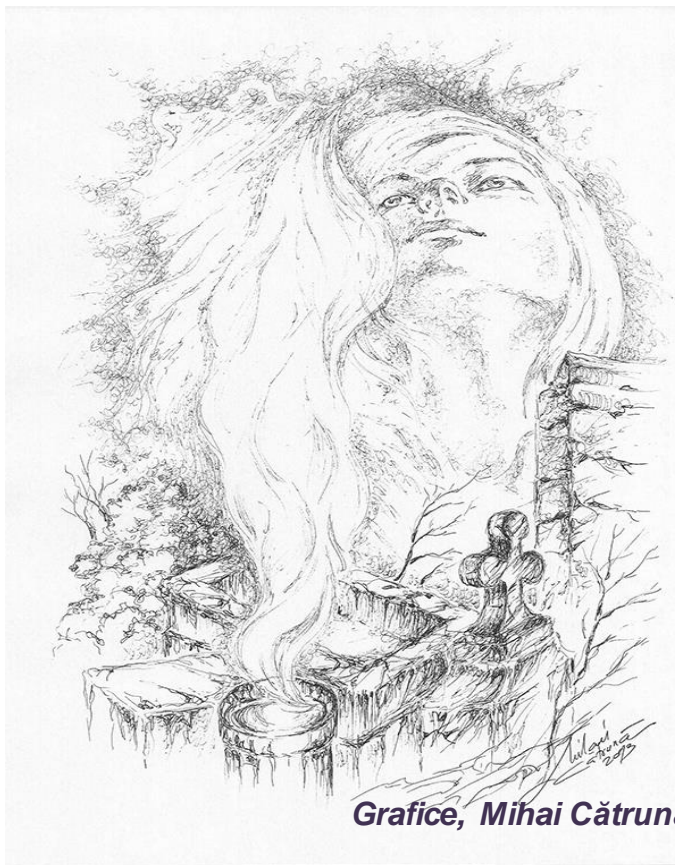
Confesiuni

Confesiuni

Confesiuni

SCULPTORUL ÎN PIATRĂ

Mergând pe drumul vieții, o piatră-ai întâlnit
 Și te-ai oprit atunci, căci piatra ți-a vorbit.
 Și te-ai mirat, căci piatra nu poate glăsuși
 Și ai luat-o-n suflet, voind a șlefui...
 S-o șlefuești și viață din viața ta să-i dai
 Deși cam colțuroasă, tu neted-o simțeau
 Cu mâinile-ți frumoase o mângâiai încet
 Și ea-ncepea să cânte duios ca un poet.
 Nici dalta nu putea să spargă piatra grea
 Dar, de puneai tu mâna, câte un colț cădea.
 Și, fără nicio daltă, cu dragoste-ai lucrat
 Până ce piatra ta un chip a căpătat
 Și a ieșit un înger cu corpul de femeie
 Și ai ținut-o-n suflet, alături să-ți steie.
 Și ai tot șlefuit-o și dragoste i-ai dat
 Până când piatra ta suflet a căpătat
 Te-apropiai de ea și brațele-ntindea
 Să te primească-n brațe și gura-ți căuta
 Să o sărute dulce, cu patimă și-ardoare
 Nu mai era o piatră. Era femeie oare?
 A devenit femeie o piatră șlefuită.
 Din dragostea curată ți-a devenit iubită.

Grafice, Mihai Cătrună

Din câtă împietrire ei îi fusese dată
 A devenit femeie, era o dulce fată!
 Cu glas frumos și dulce ce tare te-ncânta!
 Și, Doamne, cât de mândru! Era opera ta!
 Și o iubeai năvalnic și te iubea și ea
 Te săruta, te-mbrățișa și viață îți dădea
 Tu îi dăduseși viață cu dulcea ta iubire,
 Ea îți dădea iubire și multă fericire.
 Și te purta spre ceruri, pe culmi de fericire
 Și te temeai de clipa cea fără de iubire.
 Nu mai era o piatră, atât suflet i-ai dat!
 Ți-a devenit femeie, i-ai devenit bărbat
 Și-ai fost mai norocos decât pietrarul care,
 A încercat să dea viață la o floare,
 Căci tu i-ai dat iubire și viață din a ta
 Și piatra te-a ales! Să fie piatra ta!
 Să fie o femeie din piatra colțuroasă
 Să te iubească doar, să-ți fie credincioasă!
 Și ți-a vorbit și ți-a cântat, căci dragoste-a primit
 Și-o poftă prea nebună de viață și iubit!
 Păstrează-o pentru tine și nu o-nstrăina!
 Căci nu se mai găsește vreo piatră ca și ea.

Dragii mei cititori, Bunul Dumnezeu să vă aducă lumină în suflete în fiecare moment al vieții!
 Cu prețuire, Prof. PETRONELA (APOPEI) IGNAT

Indicatorii minciunii

Comunicarea non-verbală este un proces complex, care include omul, mesajul, starea sufletească și mișcările trupului.

Un prim pas către descoperirea indiciilor minciunii în timpul unei discuții este atitudinea dumneavoastră, care, pentru a avea succes, trebuie să fie cât mai neutră posibil; *în niciun caz* suspicioasă! Astfel, interlocutorul va fi mai puțin defensiv și / sau lipsit de dorința de a divulga informații. Trebuie subliniat, însă, că nu există semnale nonverbale care, doar prin ele însele, să ne indice clar minciuna. De aceea, pentru a separa faptele de ficțiune, singura noastră abordare realistă este să ne bazăm pe acele comportamente sau expresii care ne sugerează confortul/ disconfortul .

Dintre toate expresiile faciale, zâmbetul este cel mai ușor de produs și falsificat. Este o expresie dezarmantă pentru că îi trezește interlocutorului sentimente pozitive și reduce suspiciunile. La exprimarea unui zâmbet sincer participă mușchii zigomatici (care trag colțurile gurii în sus) și mușchii orbiculari (care încrețesc pielea de la marginile ochilor, formând ridurile *talpa găștei*), iar la exprimarea unui zâmbet fals participă mușchii *rizorius* (care trag efectiv colțurile gurii, dar nu le pot ridica). Din păcate, acestea pot fi trucate foarte ușor, întrucât oricine poate repeta de câteva ori, în oglindă, exprimarea unui zâmbet real și poate fi sigur că, astfel, nu va da de bănuț niciodată.

Ochii, ne pot oferi și ei informații destul de interesante, întrucât orice micșorare a acestora, fie prin îngustarea privirii, fie prin contractarea pupilelor, este o formă subconștientă de respingere a imaginii. Iar gesturile de respingere sunt indicii ale îngrijorării, neplăcerii, dezacordului sau percepției unei amenințări potențiale.

Așa cum spunea cercetătorul dr. Mark G. Frank :“Din păcate, nu există niciun efect Pinocchio când vine vorba de minciună! ”. De aceea singurul nostru ghid în vederea unei abordări realiste este comportamentul care ne sugerează confortul/disconfortul . Trebuie să fim atenți să nu etichetăm persoanele drept mincinoase dacă nu avem suficiente informații sau doar pe baza unui singur indiciu.

Multe relații bune s-au deteriorat în acest fel.

Rețineți, când vorbim despre detectarea minciunii, chiar și cei mai buni experți nu sunt foarte departe de cei care mizează pe noroc, probabilitatea de a ne înșela fiind aproape egală cu cea de a avea dreptate.

Țifui Diana, elevă în clasa a XI-a, Liceul "Carol I" - Bicaz

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

Într-o zi, soarele și-a făcut loc printre nori și a început să mângâie pământul, mugurii, copacii. De departe se auzeau venind cocorii și rândunelele. Se întorceau acasă, după o călătorie lungă și obositoare, căutându-și cuiburile.

Lângă pădure, printre frunze, a apărut primul ghiocel, firav și plăpând, gata să se ascundă din nou, din cauza frigului.

Era primul vestitor al primăverii.

Amariei Cristian, clasa I, înv. Manolache Steluța

Izgonirea Protopărintilor Adam și Eva din Rai și posibilitatea de întoarcere a omului la Dumnezeu

Sfânta Scriptură, la cartea "Facere" ne arată și ne învață că omul a fost creat de Dumnezeu mai presus de toate celelalte zidiri, după chipul și asemănarea Lui, fiind pus de către Acesta să stăpânească toată zidirea Sa. Dintre toate făpturile create de El, nici una nu a primit de la Dumnezeu ceea ce a primit omul, și anume, suflet rațional și sete spirituală după desăvârșire.

Omul a primit în dar de la Dumnezeu lumea și bucuria de a trăi în comuniune cu Dumnezeu. Această bucurie sau fericire spirituală a pierdut-o când a

încălcat porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din "pomul cunoașterii binelui și a răului". Creatorul a zis Protopărintilor noștri, Adam și Eva, să nu mănânce, căci dacă vor face asta, vor muri duhovnicește (Cartea Facerii, cap.2, vers.17). Acest lucru s-a întâmplat deoarece Adam și Eva, ispitiți de diavol, au nesocotit porunca lui Dumnezeu și au mâncat din pomul oprit (Cartea Facerii, cap.3, vers.5/7). În urmă faptei lor, Dumnezeu i-a alungat din Rai (Cartea Facerii, cap.2, vers.23), dar le-a făgăduit că le va trimite un Izbăvitor care, prin puterea Sa, îl va alunga pe diavol și îl va ajuta pe om să recâștige Împărăția lui Dumnezeu (Cartea Facerii, cap.2, vers.15).

Pentru că omul să redobândească ceea ce a pierdut, adică Raiul, este nevoit să-și însușească roadele jertfei de pe Cruce a Mântuitorului Iisus Hristos. Prin jertfă Sa pe cruce, Domnul nostru Iisus Hristos, a deschis porțile Împărăției Cerurilor, oferind posibilitatea tuturor celor ce au credință și fac fapte bune, să se bucure de fericirea veșnică în Rai. Această fericire veșnică o putem dobândi prin colaborarea harului dat de Dumnezeu oamenilor prin Sfintele Taine, credință și fapte bune. Printre faptele bune care ne ajută să ne mântuim, putem aminti: postul, rugăciunea și milostenia, fără de care nu putem să ajungem în Împărăția Cerurilor.

Postul este arma care ne ajută să învingem lăcomia ce ne-a scos din Rai, dar reprezintă și puterea de a învinge patimile trupești și sufletești. Prin scrierile Sfinților Părinți, Sfânta Biserică ne învață că postul este renunțarea de bunăvoie la anumite alimente, gânduri și fapte, cu scopul curățirii de păcate, înnoirea vieții și trăirea după voia lui Dumnezeu. Postul este necesar mântuirii noastre, fără el nu putem îndepărta patimile adânc înrădăcinate în sufletele noastre. Alături de post, stau rugăciunea și milostenia, acestea făcând că osteneala noastră să ajungă la Dumnezeu și să fie plăcută Lui. Sfinții Părinți ne învață că rugăciunea și milostenia sunt ca două aripi care ajută trupul (postul), să ajungă la Dumnezeu.

Acum, când Dumnezeu, prin slujitorii Bisericii a rânduit o perioada de post binecuvântată, să ne folosim de ea, încercând, cu ajutorul Sîu, să urcăm cele șapte trepte ale Postului Învierii Domnului și să rostim, bucurându-ne cu toată biserica Domnului, sfintele cuvinte: "Hristos a înviat!"

Prof. de religie, Aflorei Mihaela

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

Peste satul meu drag a coborât cea dintâi rază de soare... Dinspre păduri adie dulce un vânt de martie... Soarele, stăpânitorul lumii, transformă natura într-o explozie de muguri, de flori, de iarbă de frunze crude, verzi, firave.. Natura e în sărbătoare, iar sub razele blânde ale soarelui, pământul zâmbește, aruncând spre cer mii de fire de iarbă. La marginea pădurii, primii ghiociei își înclină capetele, în semn de bucurie. E adevărat, ghiociei vorbesc doar despre această veste... A venit primăvara!

Soarele strălucește ore în șir peste câmpul înverzit, presărat ici acolo de toporași, de rochița-rândunicii și de vioarele. Prima rândunică, sosită în grabă, brăzdează cerul ca o săgeată. Suratele ei o urmează, gălăgioase, căutându-și cuiburile.

Ce taină mare: crângul adormit atâta vreme, s-a trezit, doar în câteva zile, la viață și codrul trist și desfrunzit, a înverzit ca prin minune și e plin de mii de muguri, de frunze vesele, care caută năucite, lumina și căldura soarelui. Mugurii au plesnit unii după alții, ca într-o competiție. Florile copacilor se deschid în dezordine, uimind primăvara, care se teme încă de frigul iernii, care a uitat că trebuie să plece.

Îi vor aminti soarele, florile, păsările, copacii, fluturii și toți prietenii primăverii.

Chirilă Alexandra, clasa a IV-a, înv. Nacu Elena

Primăvara

Primăvara, așezată în fața oglinzii, pregătindu-și, grijulie, sosirea, aude deodată niște șușoteli. Știți cine erau? Copacii, îmbrăcați în haine de sărbătoare, prinseseră viață și acum stăteau la taifas. Când primăvara s-a ridicat de pe scaun și și-a aranjat rochia din mătase verde, florile au început să-și deschidă petalele și să zâmbească cerului albastru-cristalin și mai apoi să se prindă în horă. Când a privit în jur, iarba prinsese deja culoare. În părul auriu și-a pus câteva flori albe, care au anunțat izvoarele că pot începe să-și murmure poveștile adunate în timpul iernii.

Oare de ce nu e mereu primăvară? Pentru că atunci natura e plină de viață. Am înțeles însă că natura nu are o frumusețe trecătoare, are doar haine pe care le îmbracă și cu ajutorul cărora se schimbă total. Acum câteva zile, întreg pământul era acoperit de o pătură albă de nea care s-a aștenut peste frunzele căzute toamna trecută. În doar câteva zile soarele a topit zăpada și a lăsat loc primăverii care a sosit împreună cu ghiociei, vioarele, păsările călătoare și zeci de insecte care s-au prins într-un dans al bucuriei. Fluturii, ingenioși, au luat puțină culoare de la flori, pe care și-au desenat-o pe aripioare, risipind-o apoi și prin cele mai întunecate și triste locuri pentru a le înveseli. Ghiocelul a scos sfios capul printre miile de firicele subțiri de iarbă și, acompaniat de rândunelele care și-au pus fracuri și sunt gata de petrecere, răsare mângâiat de o rază blândă de soare.

Poate de aceea primăvară ocupă un loc special în sufletul meu..

Bontaș Magdalena, clasa a VII-a, prof. Dominte Teodora

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Despre primăvară

Sub semnul razelor smulse din ghemul de aur, învie firele de iarbă, deasupra căror albastru cerului, plin de suspine este brăzdat de săgeata primei rândunele, după ce multă vreme, mii de steluțe aduse pe aripile nevăzute ale vântului au îmbrăcat pământul într-o mantie de vată de zahăr.

Mugurii îndură cu stoicism, frigul ce încă mai domnește, deși dintre frunzele uscate de la marginea pădurii s-a ivit un căpșor argintiu, subțire, fragil, precum sufletul curat al unui copil. Pițigoii și mierlele dau startul unei divine melodii și al unui nou concert, după un an întreg de așteptări. Valsul încântător al fluturilor, ce încă mai poartă povara iernii pe aripioare, se reflectă în apele albastre ale lacului de la marginea unui sat prădat de singurătate. Câmpia de smarald pe care mieii se prind în horă, în adierea unui vânt cald care vine dinspre păduri, e smălțuită cu toporași.

Aproape de răsărit, un mic sufletel îi oferă mamei, în dar, inima sa, în timp ce o altă zi în umbra primăverii, s-a stins ca o lumânare din candelabrul ei verde crud, decorat cu petale de flori de cireș..

Asavei Letiția, clasa a VI-a, prof. Dominte Teodora

PRIMĂVARA

Oare de unde vine primăvara?

O aduc primele raze de soare, care se ivesc timide, printre norii încă cenușii și grii? Sau vine în grabă pentru că îi e milă de ghiociei care se tot roagă de ea, să aducă soarele fierbinte înapoi, să topească zăpada, ca să poată să se strecoare printre frunzele umede și să-și clatine clopoțelii argintii, în semn de salut?

Oare o aduc păsările care se întorc gălăgioase și vesele, acasă, la cuiburile pe care le-au părăsit, pline de tristețe, astă toamnă? Oare se întoarce de dragul mugurilor care se deschid pe rând, îmbrăcând copacii în haine de sărbătoare, cu frunze și flori? Sau o aduc fluturii, pe aripile lor străvezii, pentru a-i lăsa să colinde liniștiți printre florile din grădini? Poate vine la chemarea adâncă a codrului, căruia îi e dor de frunze, de păsări, de vietățile adormite.

Nu știe nimeni să-mi spună... Nici eu nu știu... Știu doar că e cel mai frumos dintre anotimpuri, pentru că poartă pe umeri primii muguri care se deschid spre soare, ghiociei și primele fire de iarbă și împreună cu ele, multă bucurie.

Marc Elisabeta Elisa, clasa a IV-a, înv. Nacu Elena

Suflet primăvăritic

Zeul Marte încă mai tine în balanță anotimpul alb și înghețat și peisajul de basm al anotimpului plin de căldură și viață, care, încet, a pus stăpânire pretutindeni. Martie împrăștie din caleașca ei de căldură amăgitoare: cer senin, miresme suave, primii ghiociei și triluri maiestruase, doinite de rândunelele venite pe o aripă de vânt, în timp ce cocorii zburând grăbiți pe albastrul văzduhului, ne conving că zâna primăvara s-a instalat de-a binelea, alugând neastâmpărul "Babelor".

La poalele dealului, codrul își țese ia din fire de ață verde, foarte aproape de brazii care stau țanțoși, adăpostind printre crengi, un cuc ce vestește, plin de veselie, în întreg ținutul, sosirea primăverii. Firicele gingașe de iarbă îmbracă pământul în haine de sărbătoare, iar copacii își desfac pe rând mugurii de frunze și flori, așteptând mângâierea caldă a soarelui. Primăvara și-a aruncat vâlul verde, presărat cu ghiociei, toporași și viorele peste întregul ținut.

Ciubotaru Maria Mihaela, clasa a VI-a, prof. Dominte Teodora

